

Jaume Coll Mariné - Grupa prevoditelja

Ova je tama, kažeš, put

Krave

Ako odjednom u daljini
gledaš daleko izvan kuće
i vidiš Planu, Pirineje
i tamo gore, sasvim sprijeda,
crkvu, a ona stoji sama,
sklopi tad oči, sve to sakrij,
vidjet ćeš Planu, Pirineje,
i ispred sebe, crkvu, samu
i krave što se tromo kreću
prođeš li kao da te motre
i kažu "a", a ti, "pa ide"
(pogneš glavu, rogove one);
a, telad, baš njih briga
tu im je sve, čak i sisanje
ništa da krene, ništa da svrši,
vjetar je danas, pa i iznutra,
i tako čitava života.

Snijeg

Nema ti više vremena
otopili prsti su snijeg

skriven duboko u dnu,
u dnu svakog ormara tvog.

Više ti vremena nema

kad vrijeme sam ja il drugi

– olinjalo pseto il psić

sretan na prsima tvojim

oblim od usta što s njih su

pile i život i smrt.

Snijeg će se topit pod prsima,

prstima, očima tvojim,

ispraćaš suzama škrtim

zbogom što mrsko ti zvuči

– sporo topi se snijeg i vrijeme

onkraj puta, onkraj noći; –

i gledaš gdje vrijeme meko,

hladno, oblo i sivo toči.

Snijeg će se topit i bit će

ko tvoje jezerske oči

goleme, što vuku me dnu;

snijeg će se topit i bit će

ko tvoja mekana prsa

i žuto zaći će dani

u sate gluhi i stari:

dani grčki, tebi strani...

Nema ti vremena više,

s tvojih vjeđa topi se snijeg,

uzlaziš ko rijeka ušću,

ko riba iz usahla mora.

Pjesma o špilji

I vraćaš se, i vraćam se.

M. M. Marçal

Toliko njiše nas vjetar

i more, ako nas vidi,
otvara neki se procijep
i govori uđi, idi.

Toliko noći je mjesec
na prozoru znao sjati,
od tvoga radosna smijeha
sve pršti, ne može stati.

Utroba tvoja je špilja,
kraja joj ne možeš znati.

Toliko laskanja tvoga
i laskanja moga dok sniš.

Toliku prešli smo stazu
što stazom teško je zvati.

Ako nam nestane ljestvi
kako se vratiti tada?

Otvore širom se vrata,
iz igre ispadam sada
– ako nam nestane ljestvi? –

pogledom gore me vrati.

Utroba bješe ti špilja,
kraja joj ne možeš znati.

Alba

Roditi se od tebe

do svijeta svakog dana obnovljena.

M. M. Marçal

Ustajem, kao da spavaš,
vrtiš se, ali jedva
da kažeš ne, da sama
doći ćeš, al ti se ne da.
Uvlačiš se u plahte,
u njima tama je plava
Skrivaš se, tad sve zađe
I znaš da se ti udaljavaš.
Spavala bi, svjetlo gasim
iz kuće izlazimo nas dvoje,
ulicama idemo starim,
krivudavim, sve do zore.

Plavi konji

U sedam uvečer stigoše pred vrata kuće,
golemi i tamni, a griva im bijela,
prodoše kraj pasa u tamnom svjetlu sutona
i uz lavež pasa pođoše dalje
ržući mirno, tamni, i pomalo
tu i tamo snažno mahali glavom,
snažno mahali repom, hodajuć sporo;
i vikao sam "ća!", idite odavle,
"ajte ća!", i otišli su gore, "gore!...",
i pognuše glave, i malo su pasli
i osvrnuv pogled odoše dalje,
ržući mirno i milujuć večer;
a noć ih odvodi kroz odraz večeri,
dok oni se osvrću, plavi i tamni,
golemi i tamni, a griva im plava

ržući mirno, a griva im plava,
svi osim jednoga, sporijeg, plavljeg i debljeg,
koji je gledao kako odlaze,
koji je gledao kako odlazim, "ća!",
ržući mirno, gore, prema kući.

Verdaguer

Slušah slavuju kako pjeva u šumi,
i hodao sam i katkad ga čuh jače, a katkad slabije,
i kad mi se činilo da mi se približava i da je već nada mnom
i da samo trebam dignuti pogled da ga vidim
ili da pružim ruku da ga dohvatim, kad li stabla,
biljke, planine nabujahu
i sve bje čisto i blistaše jasnim i prirodnim svjetlom,
on na trenutak zašuti na kupini ili iznad
mladog javora i sve što vidjeh bje maleno;
i hodao sam dalje i ponovo ga začuh
ali iz veće daljine. Pratio sam pjesme
svakog dana i svake noći, i to sam činio
dugo vremena, dok nisam naučio neke,
ali loše otpjevane. Onda, kada sam odlazio iz šume,
i hodao ulicama nekih sela i gradova
koje ne poznavah, izgovarah ih u sebi ili potihom
ili načinih nove, za kasnije. I samo se
povremeno vraćam u tu šumu,
da bih čuo kako se šuma obnavlja pjesmom
slavuja, a za jelo, ljeti
nekoliko kupina, onih slatkih i sjajnih.

Listopadski prozor

Iz visine i bez žurbe spušta se dan,
što mome životu nosi pomutnju,
što nosi pomutnju u šumu i zrak
i slijeće na hrašće, na brda i pse
i krovove šume ovoga jutra.
Iz visine dan se spušta i nije sam,
društvo mu mračno Montcadino jutro,
i nosi nam jutro od nekoć i sad,
i nosi nam jutro drevnije od kuće,
ovo jutro obnavlja se:
ovo jutro mračnih pleća kod Svete Eulalije,
ovo jutro noć je bila što pada na Bellmunt,
ovo jutro sad se svlači, tijela nema,
i svjetlo je i sjaj je i zvuk je kiše,
ispunjeni dan što seže iz dubine,
što seže iz dubine sa zvukom noći;
mračan povik pasa noćnih,
što nosi pomutnju u šumu i zrak
mračan zvižduk ovog jutra.
(Jutro što broji ljeta trista u vrtu časa,
ptica što pjevajuć godine krije,
što spokojno leti u visini, sama,
ptica što pjevaše čitava jutra.
Jesenji konci što sada me stežu,
čvrsto sam ušit u tijelo planine,
i medvjed je moćno oko planine:
bit lađar će mrtvih u ovoj noći.
Pjesme od mrvica što sada ječe,
ko korak neučinjen, ko kakav vrt;
život proveden skrito iza stakla.
Što živjeli nismo sve na klupi piše:

Vilavendrell na crkvenoj klupi piše.

Što biti smo mogli, tek malo jesmo,
što biti smo mogli, a više nismo
u kući se krije i slovima tamnim
zapisano sve je u tamnome drvu jutra.)
Iz visine, iz visine spušta se dan
pada i ustaje tu pred ovom kućom,
pred prozorom moje sobe, ovdje gdje sam,
što otvoren stoji, što uvijek čeka
poput bika premorena bez krda i snage
što skriven u kutu gleda gore, prema domu.

Kokoti

Is an act not of violence but of law

Ted Hughes

Tu su, crvenkasti i širokih prsiju,
crvenkasti, na okupu kad prilazimo
kriču jer dolazimo i šire krila,
dižu glavu, crvenkasti i nakostrušeni.
"Preveć su narasli." Odlaze u kut;
zatvaramo vrata, mirno, i gledamo ih.
Biram jednoga, najdebljeg ili najsporijeg;
približavamo se da bi ga zgrabili,
motreći ih revno otvorenih očiju,
poput velike lisice što se zasitila
I ne treba joj, jer je već našla, te pazi,
onog šepavog da bježi ali ne može.
Gotovo nikad ne pjevaju, samo čekaju,

njihov je pjev za dana uvijek slabašan.

Drhte, sasvim prazni, od gladi i žeđi;

noćnici su. Ali ništa, to je to.

Ispružen, pritisnutih krila i nožica,

predaje se, smiren, ne odupire se.

Teško puše, i krv teče

po mramoru, i curi, crvena, u posudu.

Samo rez, ništa više, i on je stvar:

komad svježeg mesa, mekanog i žutog,

koji treba očistiti. Poput zakona,

život dobro spravljen za smrt.

Sveti Frane i ptice

Krotki su ti nalik

Carles Riba

Neke su ptice sletjele preda nj,

i mnoge druge ptice sletjele su preda nj,

a on, iznuren mnogim mislima i sumnjama,

zastao je sred tog polja, gledao ih

i govorio im, i došlo je još ptica

sa stabala i drugih mjesta, i prilazila su

sva stabla, biljke – stabla zelena

i žuta – i mnoge druge životinje slušale su ga

i gledale, i sve bijaše u svjetlu, "pjevajte rijeke,

izvore, doline i planine, polja u kojima živite",

a ni svjetlo ni zrak ne bijahu teški, sve bijaše lagano,

jasnije, a iznad svega bijahu golema stabla

i lijepo uređene kuće koje stadoše rasti, i one progovoriše,

i svi su ih razumjeli. A tada Frane, sam,

nakon što otpusti ptice i pogledom ih isprati

na zapad, na istok, na jug i na sjever,
ne mogavši više izustiti ni riječi, lagan raširi krila,
ustade i, pjevajući, nestade duboko u šumi,
nestade među pticama koje su ga čekale,
onako smeđe, u letu prema sutonu.

Posjeta

Bilo je vrlo hladno i psi su nas gledali
iz svojih skloništa od kamena i drva, skutreno
pratili kako pada vrijeme, nekako brzo
i sporo u isti čas, sve narančasto
zbog narančasta svjetla u pet. Bilo je vrlo hladno
i stajali smo pred kućom, ne radeći baš ništa,
a zima se povlačila u mrak iza stabala,
niz polja i vanjske zidove kuće; i tad me
pogleda mačka i reče, "Vrlo je hladno,
znam, ali hladnoća je dobra jer bregove steže
i široka im pleća i staze i utrobu česmine;
i ova hladnoća opet postat će vlaga kad otopi se
s dolaskom proljeća, kad obnovi se, kad je najljepše vrijeme,
uz blatnjavu pjesmu jutra, i tako je sa svime,
pogledaj hrast ili klen, pogledaj šljivu,
čine se mrtvi, i napola su umrli
dobrom smrću, možda, no čuvaju tamu i čuvaju svjetlo;
spavaju, i ta smrt bit će zelena i bit će slatka,
poput proljetnog jutra. I vidiš onu šumu i one planine?,
sve je tamo moje jer tako sam tražila i tako mi je dano,
i bila sam zemlja i bila sam izvor, i bila sam to sama,
tako da me ne vide; i kupala sam se i bila sam jeleni i bila sam noć.
Ostavila sam vam mlada zeca; ulovila sam ga za vas.
A sad idem, moram poći, i možda je kasno, znam,

putem koji vodi do pojilišta; i ondje će možda biti lisica
ili, još dalje, netko će me odnijeti, a tamo kamo me odvedu
bit će dom, i ja ću njima biti dom,
onako kako su me psi i zidovi i ovaj vjetar udomili."
I dugo sam gledao kako odlazi;
i posve se smrklo i psi su lajali,
u sebe sigurni, možda sat, a možda i dva.

O jednoj pjesmi iz 2006.

U gluhu ponoć on po kući skita,
prsti mu oči, sve hodajuć pipa:
zidove, vrata i pradavnu tminu,
tminu što pred njim polako se kida.
U gluhu ponoć, dječak tamno diše
sve ono dosad njemu ne da mira,
bosonog on sluša vjetar što víja
i uspravno kroči jer noge vide
gdje drveni pod u kamen se sliva,
pod čudnim snijegom kamen što se skriva.
A o životu dal itko mi priča?
Smrknuto dječak bez veselja kroči
i olujnim putem odluči poći,
put dana, noći i snijega što sada
odavna stoji i još uvijek pada.
U gluhu ponoć, uz jeku zvonika,
korak je dječaka što put šume hita
sve manje korak, sve više planina,
što uvijek se spušta, sve daljom biva,
i postat bi htjela gordi vrhunac;
što sad se diže, a jedva je išta:
iz vremena trula, sama je kora,

Brige su stige u tvoj vrt,
brige što čuvaš i noći;
ova je tama, kažeš, put
tim putem nama je poći.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License